PER GRANES SEMESTER

EN SOMMAR-IDYLL

AV

ELISABETH KUYLENSTIERNA-WENSTER

(Forts. fr. föreg. nr.)

Alltefter som hon tydligen visar, att hon icke ämnar fortsätta leken med Tord och framförallt icke göra allvar av den, blir häradshövdingen vänligare och tillgängligare mot den förskjutne. Han nedlåter sig att dryfta politik med pojken, sväljer utan att ens grimasera, hans sottiser, erbjuder honom till och med att byta åt Elsa vid brädspelet. Men det sätter hon sig emot. "Är farbror Per inte nöjd med mig?" ögonen stå fulla av tårar.

Och Per Granes hjärta rycker till, som om det hängde på nervsträngar, vilka rördes i jublande takt. Inbilsk är han icke, men — var det icke svartsjuka, som fördystrade det lilla älskade solansiktet hans tankar nu kysste dag och natt?

En dag skulle de segla ut, Per Grane, kandidaten och Elsa. Det blåste friskt med en och annan kastby, men som ingen av sällskapet kände sjöns nyckfulla utbrott, ansågo de, att det var en utmärkt segelvind. Särskilt prisade Tord Lidner den. Han tyckte om att få visa sin sportskicklighet, i vilken bransch Per Grane kom till korta. Han var en rätt klen seglare och en dålig simmare, varför han aldrig gav sig ut på djupet.

Elsa skulle styra, kandidaten sköta storseglet, och Per Grane focken. Han ledde dessutom konversationen, något han på sista tiden flitigt övat sig i. Hans försagdhet hade totalt försvunnit, isynnerhet, när han var med Elsa och Tord. Kandidaten däremot var fåordig; hans yttrande bestodo mest av utslungade sarkasmer mot de fega, opålitliga, kvinnorna, krassa ända in i själen.

Sådana utfall ville inte Elsa tåla. Hon blev gnistrande ond och bad honom bevisa sina påståenden. När bevisföringen haltade, kunde det hända, att Per Grane fogligt hjälpte honom till rätta. Så var det nu. Han hade drivit den satsen, att flickor endast i ett fall på hundra gifta sig av kärlek; i de nittionio andra av beräkning. De kunde ta vilken gammal utlevad roué som helst, om han hade tillräckligt stort kapital.

— Det är inte sant, inföll Elsa häftigt. Du har inte sett något exempel på, att flickor är så fala. Det är bara din egen misstämning du ger luft.

— Har jag inte sett exempel på, att flickor kasta sig i armarna på gubbar, för att bli fort försörjda och få ett elegant hem! Jo, för all del. — Håll an skotet! — Det är något, som sker dagligen och stundligen.

En oberåknad våg slog in i den odäckade båten, och kandidaten fick bråttom att manövrera. När de lansat undan, ljöd Per Granes röst helt muntert genom blåsten:

— Jag tror, att kandidaten har rätt, om också med moderation. Med en fattig och gammal man gifter sig nog ingen. De flesta ha en sund fruktan för en koja och ett hjärta, men däremot skulle jag vilja reservera mig emot, att förnuftsäktenskap äro regel. Vore det fallet, hade man antagligen upphört att undra över de unga damernas abnorma smak.

— Det är inte smak, det är slughet, inpiskad slughet.

— Om en flicka kan hålla sig, gifter hon sig inte för pengar, utbrast Elsa bestämt. Så tarvliga äro inte kvinnorna. Och kärleken frågar väl inte efter, hur gammalt eller ungt föremålet är, eller om skenet är för eller emot. Någonting, som hela världen står utanför, drar två människor till varandra så innerligt, att de liksom bli nya i det förhållandet. Det är kärlek.

— Tack för den läroriika utläggningen, sade Tord och spände en hätsk blick som klor i Granes ansikte, men här var det inte tal om kärlek. Att fruntimmer emellertid inte kan hålla sig till sak i en diskussion, är så givet, att det inte förvånar mig höra dig svara yxskaft.

Elsas händer knöto sig om rodret, och hon önskade, att hon varit en pojke, som kunnat tysta käbblet med en kraftmätning. Nu surrade han jämt omkring henne som en skadelysten ollonborre. Hon kunde knappt fatta att han förändrat sig så. Hur kunde man bli elak och småsint mot den man sagt sig vara gränslöst kär i?

Per Grane satt så nöjd vid skotet. Elsas sista yttrande hade lyst som en glimmande solväg fram till honom och visat honom kurs. Hon hade rätt i det, lilla kloka Elsa, man förnyades i kärleken. Det gamla jaget med dess skrovliga egoism blev en urvuxen dräkt. Hade hon någon särskild mening med sina ord? — Nu hade de fjorton dagarnas respittid snart utlupit, och med ångesten för skilsmässan från henne, växte sig det hopp, han kallat en därskap, djärvare fast i verklighetens mark. Hon skylde sig icke häller för honom med flickors vanliga konstgrepp; också hon var ny. Frimodigt och ärligt visade hon sin starka, unga tillgivenhet eller om det var — om det var...?

— Om inte häradshövdingen passar skotet bättre, bär det åt helsike. Den här vinden blir inte god att tas med, märker jag. Du får styra närmare land, Elsa. Han satte mössan på nacken, halade och drog för att seglet skulle lyda honom, men detta slog ursinnigt som en svan, vilken hålles för att bli vingklippt.

— Är det farligt, frågade Elsa. Hennes friska ansikte hade blivit gråvitt, och ögonen fyldes av ängslan.

— Det kan ju hända, men man skall ju kola av någon gång. Lika gott först som sist.

— Vad tjänar det till att skrämma upp Elsa, inföll häradshövdingen strängt. Vi få hålla nära land, så att vi kan taga oss in, ifall båten skulle kantra.

— För den, som kan simma, går det väl, hånade Tord, men den strand vi är närmast, är bråddjup ända in, och det är sjövind, så det finns ingen förhoppning på att driva dit med vågorna. Det var en djävul att kasta!

Han stirrade upp mot seglet. Nu märkte Grane, att också hans röst darrade av dödsskrämsel. De nonchalanta orden nyss hade varit mycket löst påklistrade. Kunde det verkligen vara fara å färde?

Sjön hade med ens blivit blygrå med skarpt begränsade smutsgröna strimmor här och var, och som om dessa haft någon vulkanisk styrka, piskade de upp vitskummiga virvlar, vilka tycktes sätta hela vattenytan i ett kokande raseri. Förut hade man kunnat beräkna vinden; nu snurrade den båten runt, vräkte den på sida, lyfte den upp i luften på osynliga jättehänder, kastade in vågor på tolfter och segel; kandidaten dröp av vatten, ilkaså Elsa. Grane hade hittills sluppit undan, men nu borrades fören ned så djupt i den malande virveln, att häradshövdingen måste gripa hårt om relingen för att icke sugas över bord av den kraft vågorna tycktes få från någon underjordisk källa.

— Fan anamma, skrek nu Tord till, och sekunden därpå lågo de alla tre i vattnet, som tog emot dem med ett ilsket fräsande. Det var dock endast omkring tre meter till land, och kandidaten rev av sig skodon,, kavaj och väst för att kunna simma ledigare.

De två andra höllo sig fast i båten och i varandra. Elsa kunde simma, men icke med kläder. Hon hade dessutom strax fattat det beslutet att icke lämna Per. När döden stod för ögonen, togs inga hänsyn. Då visade känslorna sig nakna utan blygsel över det förlorade fikonlövet.

— Inte utan dig, farbror Per, flämtade hon, då kandidaten ville taga henne på ryggen. Här alldeles under land, var det nästan lugnt,, och båten låg på sida, som om den sov med näsan mot mjuka kuddar.

— Jo, sade Per Grane befallande, du skall simma i land. Jag flyter med båten, tills det hinner skaffas hjälp.

— Och om den sjunker. Hennes röst var hes av förtvivlan.

— Per Grane lyfte henne upp mot kandidatens skuldror med sin ena arm. En välvillig våg hjälpte honom.

Något svar hade hon icke fått. Han kravlade upp på den högsta båtkanten, satt där gränsle och bidade ödet, medan han såg de båda andra glida raskt in mot stranden. Hennes räddning var säker; han hörde hennes suftningar en sekund, sedan tog vinden dem. Nu skrek hon till av sina lungors fulla kraft, skrek på hjälp för den man hon älskade.

En så vilt stormande ångest hade Per Grane aldrig hört i en människoröst. Hennes eljest så vackra stämma var förvandlad till tjutande, genomträngande vin. Han tänker:

Om det är min dödpsalm, så kan jag väl dö nöjd. Nej, svarar han sig strax därpå, det vore för grymt, för meningslöst att dö nu, när livet äntligen visar mig mål. Och hans fingrar vitna under det krampaktiga greppet. Skrik, lilla Elsa, skrik, så att ödet tvingas höra dig! Det vore för ömkligt, om lyckan skulle gå i kvak på en insjö, innan den ännu sett havet!

Det förundrar honom, att han kan vara så lugn, då han dock gärna ville leva. Där han sitter på båtrelingen, är det ju snarast som rede han maj i by med alla knoppade önskningar som följe.

Men när han icke längre hör den skrikande flickrösten, när de två kommit i land och han sett henne rusa över ängen och försvinna, sviker det glada modet. Det är ju inte troligt, att hon får fatt i någon, innan båten driver ut, den är redan ett gott stycke närmare den ihärdigt piskande virveln. Att simmande försöka komma honom till undsättning, vore ett meningslöst vågspel. — — —

Kandidaten har insett detta och stannat på stranden för att där möjligen uppbringa en båt och ro ut. Där ligger en, halv med vatten och utan åror. Medan han väntar på Elsa, som sprungit upp till stugan, öser han energiskt och utan några som helst reflexioner. Det gäller att bli raskt färdig. Segelbåten därute driver betänkligt. Han ser inte längre Per Grane. Har han spolats bort av vågorna?

Komma de då aldrig! Jo, där släpar Elsa en åra, en karl hasar sävligt efter med den andra.

— För tusan, ryter kandidaten, rör på skankarna, annars är det för sent.

Elsa vill följa med i båten, men Tord säger ett barskt:

— Du skulle bara hindra, håll dig lugn, du.

Och hon står på den yttersta udden, med ens orörligt stilla. Armarna har hon slingrat bakom nacken under det upplösta, våta håret. Brystet häves i mödosam andhämtning. Fötterna pressas tungt mot marken, men knäna darra, som om hon icke skulle kunna hålla sig uppe.

Hennes enda utformade tanke är den, att hon icke bort lämna honom ensam på den sjunkande båten. Hur kunde hon göra det, när hennes själ stannat, när hon tyckte, att hjärtat slog där ute i ångestfull takt med hans. Vad var det av henne, som blivit räddat? ett tomt skal!

Hon genomgår alla väntandes kval att förnimma varje ljud dubbelt starkare än eljest, att liksom få hörselorganen sprängda av intensivt lysnande, och att tycka sig icke kunna skärpa synen till ens hälften av dess vanliga kraft. Sekunderna droppa bort långsammare än vattnet urhålkar en sten. Har hon icke stått där en dag? Är det icke snart natt?

Äntligen!

Där är båten, och de äro tre i den. Han är med!

Hon kastar sig ned på gräset och gråter högt med händerna för ansiktet, gråter ut en anad sorg, slungar den ifrån sig med den oprövade ungdomens kraft. Och sedan, bara en kort stund därefter, ilar hon ned till dem och tar emot båtkättingen med ett leende så strålande, som om jorden icke hade annat än trygga solskensdagar på sitt rullande klot.

— Farbror Per, hur kändes det att vara profeten Jonas, skämtade hon och räcker honom handen.

— Å, det var en tul fisk jag gjorde bekantskap med, svarade han i samma ton. Den ville draga ned mig på sjöbottnen.

— Men det fick den inte.

— Nej, det fick den inte.

Deras blickar mötas, och i dem härska ett djupt,, varmt allvar, som utplånar all ålderskillnad och förenar med den styrka, vilken endast bor i kärlek, som icke förbleknar, i kärlek, som icke ryggar tillbaka för offret att fostra sig själv till den älskades gagn. Detta är kärlekens största offer och — största lycka.

Varken Per Grane eller Elsa voro medvetna om, att deras kärlek var sådan, men den, som berättar deras historia vet, att den höll ovannämnda mått och att därför varje söckendag fick en glimt av helgfrid över sitt sträva ansikte.

Genomvåta vandrade de alla tre tillbaka till gården. Segelbåtens öde var ännu oavgjort, men antagligen kunde den inte bärgas. Seglen drog ned den.

Kandidaten fick gå barfota, och som han ej var van vid det, ömmade fötterna och försatte honom i ett miserabelt humör. Onda fötter är som bekant en pläga, vilken strax telegraferas till hjärnan efter sympatiskt deltagande. Han förklarade, att hela orsaken till kullseglingen var, att han icke ensam manövrerat båten. Han hade varit ute hundratals gånger i mycket svårare sjö utan att någon malör inträffat, men när man icke kan lita på dem man har med sig, är det inte underligt, att det går åt skogen.

— Nu skall du inte gräla Tord! Skrattade Elsa, var glad du som jag är, fast kjolarna klaskar omkring mig. Det är inte så trevligt må du tro att få ett kallt omslag för vart steg man tar. Stolt skall du väl också känna dig över att ha räddat mitt liv.

— Vad får jag för lön för den?

Per Grane går förut. Han är rädd att bli förkyld och uppehåller sig icke med prat, därför är han också borta för att höra Elsas svar:

— Du får mitt tack, kära Tord, därför att också farbror Per blev räddad, annars hade jag inte frågat efter livet.

Hon säger det så lugnt och stilla, som om det vore något självklart, något han måste vara fullt medveten om, och hennes blick under den rena vita pannan är fast.

Blodet rusar upp i Tords ansikte. Han blir blåröd och mumlar med ett rasande tonfall:

— Nå, det var då klart besked. Jag kan anse mig överflödig, men du kanske får ångra dig, min sköna!

I Elsas fantasi spökade plötsligt åtskilliga tidningsnotiser om revolverdrama, föranledda av olycklig kärlek. Tord såg hemsk ut, där han klev på, men också löjlig. Det var svårt att bibehålla högtidligt allvar inför hans försiktiga "på tå häv", rinnande byxor och färgblandade skjorta. För att underlätta gången, hoppade han på ett ben emellanåt eller tog sats med armarna som för att flyga.

Det blev stor uppståndelse, när de kommo hem, spring med varma filtar, fläderte, kamferolja. Agnes skälvde som ett asplöv och hade så när spillt ut en kopp skållhett te på direktör Trapps oskyldiga huvud, när han lutade sig ned för att ridderligt draga av Elsa skorna.

— Var det icke en Guds nåd, han blev räddad, viskade hon till fru Höjer, är inte livet som en roman? Det här med segelturen är ett kapitel, som man je kan dikta motstycke till.

— Bara ett kapitel är för litet, och det kinkigaste är att få slutet i läsarens smak, svarade författarinnan med ett svagt leende. Hon hade fått beställning på en "originell" julskiss och skulle just upp i sitt lilla sommarheta rum, där flugorna daskade mot tapeterna, för att skriva en vit och frisk snöstämning.

NIONDE KAPITLET.

De tre förolyckade sluppo ifrån äventyret utan så mycket som snuva en gång, men ett par dagar framåt betraktades de alltjämt som återuppståndna och voro föremål för ömma omsorger.

Kandidaten såg högtidligt hängfärdig ut och lät undfalla sig dystra yttranden om, att det enda han ansåg man gjorde med livet, var en god browning. Detta hade åsyftad verkan på Elsas nervsystem. Hon blev tyst och ängslig. Det vore ju förfärligt, om han skulle skjuta sig för hennes skull.

Slutligen anförtrodde hon sina farhågor åt Per Grane. Det skedde en morgon, då de följt fröken Brottberg och kandidaten till båten. De skulle resa bort på några dagar. Båda voro ytterst hemlighetsfulla, beträffande resans ändamål, och sågo icke ut som om de ämnade hålla varandra sällskap.

Doktor Anderson stod ute på hamnpiren och svängde sin hatt i vida cirklar. Han hade stigit upp en halvtimme tidigare än vanligt, icke för att följa resenärerna; det upplyste han högtidligen om, utan därför att det var för varmt att sova. Han hade också tänkt på, att fröken Brottberg kunde uträtta en kommission åt honom, köpa en ny gräsgrön kravatt. Hon fick den utslitna med till prov.

Ombord på båten tog hon sig för att sprätta upp och sy om halsduken; det var egentligen knuten, som blivit trasig av att ha skavts mot det sträva, vita skägget. Om hon förkortade ändarna, skulle den bli bra igen. Och hon sydde ivrigt, medan hon tänkte på, att sommaren snart skulle vara slut, och hon nödgas återvända till den lilla stadens samskola, till skrivböcker, dålig mat, och ett evigt enahanda.

När hon fått kravatten färdig, var resan slut. En sak till må dock nämnas om halsduken. Det trasiga sidenet kastades ej över bord utan gömdes i den lilla innerfickan på frökens cityväska. Hon hade en låda med minnesföremål, mest från ungdomstiden; där skulle den lilal sidenbiten förvaras — att tillika med det andra brännas efter hennes död.

Per Grane och Elsa fingo icke sällskap med Andersson på hemvägen. Grane hade gått med till hamnen för att själv avlämna några affärsbrev, och först när Elsa hörde, att han skulle till hålen, bestämde hon sig för att visa fröken Brottberg en liten artighet.

När hon nu blev ensam med häradshövdingen, antförtrodde hon honom sinn revolverbekymmer. Hon var alldeles övertygad om, att Tords ärende till staden var att skaffa sig ett vapen. Han hade hela sista tiden låtit henne förstå, att det var hans avsikt att skjuta sig.

— Och det vore väl ryaligt, farbror Per, om en människa skulle döda sig för min skull?

Per Grane kastar bort den utrökta cigarren och tar hatten i hand. Han har blivit solbränd ända upp i pannan. Nu torkar han det fuktvarma håret med näsduken. Från hamnen leder ingen skuggig väg, och julihettan är försvarlig.

— Ja, det anses ju så, svarar han långsamt. Jag skulle vilja hålla före, att det vore större ansvar, om jag visste att en människa levde för min skull, men det kan inte du sätta dig in i.

(Forts.)

Barn äro särskilt utsatta för att få mask i sitt system.

Växten hos ett barn, som plågas av mask, är starkt hämmat. De flesta barn — hur rena de än hållas av sina mödrar — stoppa nästan allt möjligt i munnen och särskilt gäller det småbarn. I många fall ådraga de sig åtskilliga sjukdomar på detta sätt. Bland det mest farliga i detta hänseende är att barnen därvid få s. k. "Pin", "Beef", "Pork", "Round", "Hook" eller ringmask i systemet. Ett barn som fråntages en del av sin näring genom ringmask, får skada för hela livet av dessa parasiter. Därför bör man vara mycket försiktig. Ett säkert tecken är passerandet av små delar av mask och et tantydande tecken är förlusten av appetit, som då och då är förbundet med hungerbegär, belagd tunga, halsbränna, ont i magen, kravlande förnimmelse i inälvorna, förhindringar i strupen, stadig spottning, smärtor i rygg och lemmar, svindlande huvudvärk, matthet då magen är tom, mörka ringar under ögonen, konvulsioner och eleptiska anfall, kramp o.s.v. I många fall har orsaken till död eller sinnessvaghet kunnat ledas tillvaron av mask. Barn, som lida av mask, ha som regel ej lust att leka med andra barn. De bli stilla, melankoliska, tidtals mycket nervösa, otillfredsställda, och peta beständigt i näsan. Tanoide är avsett att driva masken ur systemet. Det brukas allmänt i Europa för detta ändamål. Om ni misstänker att ert barn är angripet av denna fruktansvärda pest, beställ en full behandling av Tanoide för tio dollars samt 84 cents, halv behandling $7.25, som sändes strax efter mottagandet av money order eller bank draft. Bliv fri från denna pest. Man kan ej njuta av livet, medan dessa parasiter gnaga. Tanoide säljes endast av Laxal Medicines Co., K-58, Laxal Bldg., Forbes & Mouhrie Sts., Pittsburgh, Pa. Försäkring på paket 50c. extra. Inget C.O.D. till Canada.

Genmäle mot "Genmäle"

Vårt genmäle gäller nu mr M. A. Meyers å församlingens vägnar skrivelse, som var intagen i S.C.T. den 13 april 1922, och som är en hetsig kritik över konciliebeslutet i Winnipeg den 16 februari 1922. Som vi varken önska eller ha arbetat för att söndra och skada, utan för att ena och hela, ha vi i det längsta dröjt med att besvara mr Meyers långa protestskrivelse, ty om än andra tala och handla i en köttslig ande, böra vi ej träda i dessas fotspår.

Då Centralkonferensen var samlad i Hilltop, Man., den 7—11 juni uppdrogo de medlemmar av konciliet, som voro med där, åt brödrena P. Alfr. Peterson, J. P. Sundstrom, Chas. J. Sandberg och Erik Berg att avfatta ett svar på mr Meyers skrivelse och inlämna detsamma till S. C. T. Vid vårt första sammanträde avgav br. Sundström följande förklaring i det som speciellt gällde honom: "Det är sant att jag i mr Meyers närvaro frågade pastor Simpson om han kände Walby, samt om han visste att han ej var hans vän. Jag visste icke då att Walbys opposition mot Simpson gällde speciellt Simpsons duglighet såsom allmän missionär och evangelist för norskarna i Canada. Jag trodde nämligen, att Walby tillhörde norska baptistförsamlingen i Winnipeg och att det gällde Simpson såsom dess pastor. Jag har alltid haft den uppfattningen, att en pastor bör veta var han har sina medlemmar. Icke häller visste jag då att förhållandena i den norska församlingen i Winnipeg voro sådana som de efteråt visade sig vara.

Det concilium som mötte i Winnipeg — av vilket jag var en medlem — var icke sammankallat för att undersöka om Walbys uppfattning om Simpsons duglighet för den tjänst han innehade var fullt korrekt eller icke. Konciliets uppgift var däremot att undersöka om anklagelserna mot Walby voro av den beskaffenhet, att de rättfärdigade hans uteslutning. Av mr Meyers framställning framgår osökt att anklagelserna mot Walby gällde endast hans personliga uppfattning om Simpsons duglighet för den ifrågavarande tjänsten; och om en person skall uteslutas därför att han icke erkänner en annans duglighet för en viss tjänst, som är av större eller mindre betydelse, då undrar jag om icke t.o.m. den som skrivit ifrågavarande genmäle kunde vara kandidat för en ännu mera drastisk uteslutning?" Så långt Sundström i den frågan.

Tillsammans uttala vi oss som följer:

(1) Enligt baptistisk praxis kunde Walby ha vänt sig till den församling i Chicago som uteslöt honom och av densamma begärt ett concilium att undersöka hans sak. Men då nämnda församling trots Walbys enträgna begäran att hans sak skulle uppskjutas till dess han själv kunde närvara och förklara sig, lämnades utan avseende, var det föga hopp att en sådan begäran beviljats. Det var därför som han vände sig till Skandinaviska baptistförsamlingen i Winnipeg och begärde concilium.

(2) Mr Meyer säger bland annat i sin skrivelse att flera av Walbys brev redan i april 1921 blivit insända till församlingen i Chicago. Om så är och dessa brev voro så graverande, att han på grund därav var värd uteslutning, hade ju den enkla bibliska vägen varit att inkalla Walby till ett församlingsmöte och där förhöra och förmana honom, och om han fått kvarstå, men det oaktat förtsatt med sina skadliga skrivelser, då vidtaga åtgärder för han uteslutning. Ett sådant förfaringssätt hade varit broderligt och kristligt. Varken av Meyers långa genmäle eller av de dokument som förelades konciliet i Winnipeg kunna vi sluta att församlingen i Chicago tagit något som helst steg i nämnda riktning. Visserligen säger mr Meyer, att han och två andra personer besökte Walby på hans kontor och framställde frågor på vilka han gav undvikande svar. Hurudan dessa frågor voro och vad de gällde, är Meyers hemlighet. Medan vi syssla med punkt två må det inom parantes sägas, att det var minst sagt lågt handlat både att begära och att utelämna andras brev, framförallt om mottagaren hycklat och hycklar vänskap med brevskrivaren.

(3) Vad vi nu sagt grundar sig på det påståendet att Walby var medlem av församlingen i Chicago, då konciliet i Chicago mötte. Men av dokument som framlades vid konciliet i Winnipeg såväl som av personliga vittnesbörd bevisades det, att Walby begärt och beviljats inträde i den Skandinaviska baptistförsamlingen i Winnipeg redan den 6 maj. Och enligt sitt eget vittnesbörd skrev Walby samma dag och omtalade för bröderna i Chicago, att han på bekännelse ingått i den skandinaviska baptistförsamlingen i Winnipeg. På tillfrågan av konciliet i Winnipeg om han vid sitt inträde i Winnipeg hört något klagomål mot sig från församlingen i Chicago, svarade Walby ett bestämt nej. Icke häller visste församlingen i Winnipeg att några klagomål mot Walby förefunnos i Chicago. Och av såväl mr Meyers skrivelse som de dokument som förelades konciliet, att anklagelserna från norska baptistförsamlingen i Winnipeg sändes till Chicago först sedan Walby förenats med den skandinaviska baptistförsamlingen i Winnipeg. Den som känner förhållandena i den norska baptistförsamlingen i Winnipeg vid denna tidpunkt, bibringas lätt den uppfattningen, att dessa anklagelser voro föreslavade av hämndkänsla.

(4) Den Skandinaviska baptistförsamlingen i Winnipeg inbjöd skriftligt den norska baptistförsamlingen i Winnipeg att låta sig representera genom ombud i konciliet, vilket den norska baptistförsamlingen skriftligt avböjde. Svaret är av en sådan ordalydelse att det långt ifrån kastar någon gloria över församlingen. Det är därför för långt att intaga helt och stympa vilja vi ej.

Walby var i sin fulla rätt att begära concilium och den norska församlingen att låta sig representera vid detsamma, men mr Meyer synes storligen ha fruktat för detta concilium att döma av hans skrivelsre. Mr. Meyer säger i brev, att de för alltid lämnat saken, men hans genmäle talar ett annat språk. Norska församlingen i Winnipeg hade bort infinna sig vid konciliet och blottat Walby, men då detta ej skedde, är konciliet utan skuld om det skulle visa sig att det förts bakom ljuset. Ty intet concilium, ingen församling och ingen enskild person kan rättfärdiga den som icke i sitt liv rättfärdigar sig själv. Därför blir Walbys liv i fortsättningen det bästa beviset.

Skulle ytterligare förvecklingar förekomma, så har varken konciliet, den Skandinaviska baptistförsamlingen i Winnipeg eller Centralkonferensen i Canada därmed att skaffa. Vi hoppas att allt uppgöres i godo.

Å konciliets vägnar, enligt uppdrag,

ERIK BERG, Sekr.
J. P. SUNDSTRÖM,
CHAS. J. SANDBERG,
P. ALFR. PETERSON.

P. S. — Mr. Meyer synes vilja lägga all skuld på svenskarna, ty en svensk upptog först anklagelserna mot Simpson och en svensk förordade och lovade understödja Walbys uteslutning i Chicago, etc. Vi undra just när svenska uppfattningen bland våra ledande norska bröder en så kraftig verkan åstadkommit.

I mr Meyers genmäle förekommer åtskilligt annat som kunde upptagas i vårt svar, men som det är av mycket ohållbart innehåll, anse vi det icke vara nödvändigt att upptagas för behandling och anlita onödigt utrymme i tidningen. Det skrivna må vara nog.

Polis slår sig ihop med förbrytarna

En kriminalaffär, som kastar en bjärt belysning över de nuvarande förhållandena i Tyskland, avdömdes i dagarna i Berlin. Fyra polistjänstemän hade slagit sig ihop med några vana förbrytare (precis som de göra i Amerika, och isynnerhet där poliskåren består av irländare), för att arrangera en fingerad husundersökning hos en pantlånare, vilkens pengar och värdesaker de togo i beslag för att omedelbart efteråt dela bytet på polisstationen.

Upphvosman till planen var en flera gånger förut straffad snickare Krebs tillsammans mde två andra förbrytare, vilka lyckats undkomma och som blott äro kända under namnet "Charlottenburgaren" och "Stettiner Max". Dessa hade ett gott öga till en pantlånare Reiff, vilken de visste alltid hade betydligt med kontanter och värdesaker i sin bostad. Men i stället för att göra inbrott, som ju alltid har sina risker även vid själva utförandet, föredrogo de att med sig associera tre liktänkande polismän och iscensätta rånet under formen av en husundersökning. Bytet blev 50,000 mark i kontanter samt värdesaker, såsom ur, briljanter och ringar, för 28,000 mark. En bil väntade utanför och så begav man sig till polisstationen, utan pantlånaren. Rovet delades så att polismännen fingo största delen av kontanterna, medan Krebs och hans kumpaner togo värdesakerna. Chauffören erhöll 2,000 mark för sin medverkan och en polisassistent Gebhardt, som avböjt förslaget att deltaga i husvisitationen, men i stället erbjudit sig att vikariera för en annan av deltagarna, vilken skulle haft vakttjänst på stationen, fick 3,000 mark för sitt besvär.

Inför rätten försökte de att neka så mycket som möjligt, men blevo överbevisade. Av polismännen dömdes (vilket de sällan bli i Amerika) den ena till 3 års, den andra till 2 år 6 månaders fängelse samt därutöver 5 års förlust av medborgerligt förtroende. Den tredje inlades för observation på en sinnessjukanstalt. Gebhardt, som vikarierat för denne, kunde ej fällas mot sitt nekande och blev därför frikänd och detsamma blev förhållandet med chauffören.

Krebs fick 2 år 9 månaders fängelse och 5 års förlust av medborgerligt förtroende och hans båda andra medhjälpare efterspanas.

Det tycks ha gått betänkligt utför med rekryteringen av poliskåren i Berlin. Det måste vara kriget, som gjort dem så "amerikaniserade".

Medelst fingermärken har det upptäckts att 49 av de 460 personer, som äro anställda i registreringskontoret i New York poststation äro f. d. poliskunder och straffängar. De ha alla avskedats.

När farmaren J. E. Wade i Henderson, Texas, hårom dagen välsignades med trillingar — han hade förut fem barn — beslöt han att ådagalägga sitt patriotiska sinnelag genom att döpa dem till Warren Harding, Woodrow Wilson och William taft. Staekars barn!

HUR KOMMER DET SIG

att så många åkommor, hvilka synbarligen ha trotsat berömda läkares skicklighet, gifva vika för det stilla inflytandet af ett enkelt hembotemedel sådant som

DR. PETERS

KURIKO

Jo, emedan den går direkt till roten af det onda, orenheten i blodet. Den är beredd af renz, hälsogifvande rötter och örter och har vunit i bruk i mer än hundra år.

© Säljes icke af apotekare. Sändes direkt från laboratoriet.

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
2501-17 Washington Blvd. CHICAGO, ILL.
(Levereras tullfritt i Canada)

Natt- och dagbud besvaras skyndsamt

Kontorstimmar: 9—12 Söndagar 2—4 9—12 7—9 2—6

DR. B. GERZABEK.

Medlem av "The Royal College of Surgeons", England; licentiat av "The Royal College of Physicians", London, England; f. d. assisterande läkare och kirurg i Wien, Prag, Berlin, Gracon och andra hospital.

X-Ray (Röntgenstålar), modärna operationsrum. och sjukrum, eget laboratorium och apotek.

15-17 Pritchard Ave. Winnipeg — DR. B. GERZABEK. — Telefon St. John474 Winnipeg.

BRANDON COLLEGE
BRANDON MANITOBA
R. WHIDDEN PRESIDENT

RESIDENS-COLLEGE FÖR UNGA MÄN OCH KVINNOR
(A College of Ideals and an Ideal College)

Svenska språket samt skandinavisk litteratur- och kulturhistoria studeras i många klasser och ha redan varit erkända av regeringen under sexton år.

ARTS: Fullständiga universitetskurser, som även omfatta naturvetenskaperna och leda till graderna B.A. och M.A. Senior Matrikulation för alla linjer.

AKADEMI: Graderna IX, X, XI. Lärarekurser. Matrikulation i "Arts, Law, Medicine, Engineering etc." Graden XII: "Teacher's First Class Certificate".

AFFÄRSKURSEN: "Bookkeeping, Typewriting, Stenography".

TEOLOGI: Praktisk utbildning för religiöst ledarskap.

MUSIK OCH SÅNG: Även nybörjare mottagas. Ett- till femåriga kurser i pianomusik. Examina förrättas av Toronto musikaliska konservatorium. Graderna A.T.C.M. och L.T.C.M.

EXPRESSION: För lärare i vältalighet, litteratur och gymnastik.

Billiga kostnader. Utsökt vackert och hälsosamt läge.

Fria kataloger och alla önskade upplysningar erhållas från S. EVERTON, M.A., Registrar, samt PROF. C. H. LAGER.

Höstterminen börjar d. 26 Sept.

PATENTER
Trade Marks — Copyrights.
Fetherstonhaugh & Co.
Den gamla etablerade firman 36—37 C. P. R. Building
Hörnet av Portage & Main St.
Winnipeg.
Vi kunna på det bästa rekommendera denna gamla och välkända firman. Skriv efter upplysningar.

Köp edra möbler och hushållsgråd

på samma sätt, som ni köpte ert hus — men med den ytterligare förmånen av ingen ränta och ingen extra kostnad av något slag. Råd givas gärna.

J. A. Banfield
"The Reliable Home Furnisher"
492 MAIN STREET — PHONE N6667
"A Mighty Friendly Store to Deal With"